

Tadeusz Kaletyn

Brzezie, pow. Trzebnica

Informator Archeologiczny : badania 1, 199-200

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Średniowieczne (użytkowane XI-XIII), omentarszysko szkieletowe znajduje się na skraju wysokiego brzegu doliny Warty, na terenie działki szkolnej. Odkryte zostało przypadkowo w 1964 r., podczas kopania dołów pod fundamenty. Systematyczne prace wykopaliskowe prowadzone są od r. 1965.

W czasie tegorocznych prac wyeksplorowano 18 grobów szkieletowych z wyposażeniem (głównie noże - 14 szt i naczynia - 5 szt). Wszystkie naczynia miały znaki garncarskie, a jedno także odcisk osi koła garncarskiego. Ciekawą formą wyróżniła się gliniana flasza, o prawie dwustożkowym brzuścu i krótkiej, bardzo wąskiej szyjce, zdobiona na całej powierzchni dookołnymi żłobkami (grób 72). Na uwagę zasługuje również doskonale zachowany, niewielki toporek żelazny (grób 71).

W grobach wszystkie szkielety męskie miały głowy ułożone na wschód, kobiece - na zachód. Groby były pojedyncze, poza jednym (grób 72), w którym znaleziono dwa szkielety - jeden leżał wyprostowany, z głową skierowaną na zachód, kości zaś drugiego zasypane były we wschodnim końcu jamy grobowej, za stopami pierwszego.

Wykopaliska tegoroczne pozwoliły na ustalenie zasięgu omentarszyska.

B R Z E Z I E, pow. Trzebnica

Konserwator Zabytków Archeologicznych we Wrocławiu

Badania prowadził mgr Tadeusz Kaletyn, finansował WKZ we Wrocławiu.

Wczesnosredniowieczna osada w Brzeziu leży w zachodniej

części środkowego odcinka pradoliny Baryczy, na niewielkim wzniesieniu, w odległości ok. 1 km na wschód od wsi. W celu uściślenia chronologii oraz wyznaczenia zasięgu osady założono tu dwa wykopy oraz 8 sondży. Ogółem przebadano do calca powierzchnię około 1,2 ara. Odkryto i wyeksplorowano 6 obiektów nieruchomych, w tym jedną dużą półziemiankę, w poziomie o zarysie prostokątnym i wymiarach 4,30 x 2,50 m. Wypełnisko jej zalegało w calcu, do głębokości 1,00 m. W północno-zachodniej części obiektu znajdowało się palenisko.

Obiekty nieruchome zalegały w piaszczystym calcu, bezpośrednio pod warstwą orną, na głębokości około 0,30 m i były znacznie zniszczone orką. Na podstawie przeprowadzonych badań przypuszcza się, że omawiana osada zajmuje powierzchnię około 2 ha. Wśród zabytków ruchomych - poza jednym nożem żelaznym dominowała ceramika. W oparciu o dość jednolity jej charakter można datować osadę na XI/XII w.

W zachodniej części osady odkryto kilkadziesiąt fragmentów żuźla żelaznego, który zalegał luźno w warstwie ornej. Przypuszczać można, że znajdowało się tu stanowisko hutnicze.

B Y C H O W O, pow. Miłoz

patrz brąz

O B D Y N I A, pow. Chojna

Muzeum w Cedyni

Badania prowadzili dr Władysław Filipowisk i H. Malinowska w okresie od dn. 7 do dn. 25.X., finansowało Muzeum Pomorza Zach. w Szczecinie.